

Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

(ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΔΕΝ ΚΕΛΑΗΔΟΥΝ ΕΔΩ)

Η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο
Φίοντορ Ντοστογιέφκι

Συμβολή για την έξοδο από την (ψυχολογική) κρίση που περνάμε αποτελεί ένα χρονογράφημα του διακεκριμένου βραζιλιάνου στοχαστή Ρομπέρτο Ντρουμόντ, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Φύλλο του Σάο Πάολο» στις 17 Αυγούστου του 1983. Σας το παραθέτω, σε δική μου μετάφραση, με την πεποίθηση ότι αξίζει να διαβαστεί από τους Έλληνες, λόγω και των πολλών κοινών σημείων της ιδιοσυγκρασίας τους με αυτήν των Βραζιλιάνων.

***

«Λοιπόν, όπου κι αν πάω, εδώ κι εκεί, με ρωτάνε που πήγαν τα πουλιά, το κολμπρί, η σαμπιά, ο φλώρος, ο κορυδαλλός, τα καναρίνια με τα κεφάλια τους το χρώμα της αυγής, κι ακόμα-ακόμα, που πήγαν και οι γυναίκες-πουλιά που γέμιζαν τις σελίδες των χρονογράφων σε άλλους καιρούς.

Αχ, τι συνέβη λοιπόν με το τραγούδι του κορυδαλλού;

Και τι συνέβη με το κόκκινο άλογο στο δρόμο Ρίο-Πετρόπολις;

Και με την ερωμένη, μείγμα μπαλαρίνας και μούσας, τι έγινε και μ' αυτήν;

Θα μπορούσα να απαντήσω:

– Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο τα κατάπιε...

Ή:

– Ο πληθωρισμός τα κατασπάραξε...

Αλλά δεν θέλω να κατηγορηθώ για κακή διάθεση – ιδίως γιατί είμαι ευαίσθητος σε αυτήν την κατηγορία που μου προσάπτουν:

– Εσείς, οι σημερινοί χρονογράφοι, χάσατε το λυρισμό σας, ανταλλάσατε τον κορυδαλλό με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο...

Νοιώθοντας έτσι, σκέφτηκα ν' αποκτήσω ένα καναρίνι με κεφάλι ρόδινο όπως η αυγή. Αγόρασα ένα, πληρώνοντας μια περιουσία, και το κρέμασα στο παράθυρό μου που βλέπει στο δρόμο. Αλλά αμέσως άρχισαν οι ταλαιπωρίες μου, γιατί, και ενώ αυτό δεν είχε αρχίσει ακόμη καλά-καλά να κελαηδάει, μια διαδήλωση οικολόγων, μεταξύ των οποίων

αναγνώρισα και την εντεκάχρονη κόρη μου, σταμάτησε κάτω από το παράθυρό μου, κραυγάζοντας «λευτεριά στα πουλιά». Προσπάθησα να τους εξηγήσω πως είμαι ένας χρονικογράφος και χρειάζομουν εκείνο το πουλάκι, για ν'ανοίξει τα φτερά του και το τραγούδι του πάνω από αυτά που γράφω. Όμως, εκεί κάτω οι κραυγές συντονίστηκαν εν χορώ: «Άστο, άστο, άστο!». Κι εγώ άνοιξα την πόρτα του κλουβιού και το καναρίνι μου με το κεφάλι χρώματος του διαβατηρίου του Μαγιακόφσκι πέταξε πάνω από τις επευφημίες και τις ζητωκραυγές.

Σκέφτηκα πως δεν έπρεπε να τα βάλλω κάτω. Και την ίδια μέρα της άτυχης περιπέτειάς μου με τους οικολόγους, αναζήτησα τον ιδιοκτήτη ενός μπαρ ο οποίος είχε μια σαμπιά που το τραγούδι της συναγωνιζότανε με τους Τζάγκερ. Τσίκο, Σιμόνε, Καετάνο, Μίλτον, Γκονζαγκίνια, Γκαλ, και Ρομπέρτο Κάρλος, στις γειτονιές.

– Τραγουδάει η σαμπιά; - τον ρώτησα.

– Δεν έμαθες τι συνέβη με την φτωχούλα – μου είπε, πολύ συγκινημένος, ο τέως ιδιοκτήτης της.

– Εκείνα τα άκαρδα αλητόπαιδα την έκαναν σουβλάκι την καημενούλα...

Μπροστά σ'όλα αυτά, σκέφτηκα πως καλύτερα θα ήτανε να προσπαθούσα να εντοπίσω καμιά γυναίκα-πουλάκι. Ρώτησα στις γωνιές, στα μπαρ, στις πλατείες, στις μπουάτ, και μου `πανε πως στο Μπέλο Οριζόντε υπήρχε μια κοπέλα με κοκκινωπά μαλλιά, μάτια χρώματος «μη με λησμόνει» και περπατησιά μπαλαρίνας, και που, μ'ένα απλό χαμόγελο, θα ξαναζωντάνευε την φιέστα στη Βραζιλία.

– Όταν αυτή χαμογελάει – μου εξηγούσανε – εσύ ξεχνάς τον πληθωρισμό, το κόστος της ζωής, ξεχνάς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο κι όλα, κι η Βραζιλία μεταμορφώνεται σε όμορφη χώρα....

Καλά λοιπόν, για να σας πω τα καλά νέα, έπιασα μια στρατηγική γωνιά για να την περιμένω. Και να την που εμφανίζεται η κοπέλα-πουλί, όμορφη, ξανθιά, αρωματισμένη, και μόλις που χαμογέλασε, η Βραζιλία ξέφυγε απ' το χείλος της αβύσσου. Ήδη με το δεύτερο χαμόγελό της, όλα πήρανε πάνω τους πρόσκαιρη αύρα.

Ο Δρ. Ντελφίμ (στμ: βραζιλιάνος οικονομολόγος και αμφιλεγόμενος Υπουργός Οικονομικών της Βραζιλίας την περίοδο 1967-1974) απέκτησε έναν πρόσκαιρο αέρα.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο έγινε παροδικό και παροδικά γίνανε ο πληθωρισμός, η απελπισία, η αβεβαιότητα, ο φόβος, το εξωτερικό δημόσιο χρέος κ.τ.λ.

Αχ, κι η Βραζιλία έγινε πάλι δυνατότητα.

Έτσι λοιπόν, σκέφτηκα πως σ' εκείνη την κοπέλα από την Μίνας Ζεράις, την μινέιρα, βρίσκονταν η ελπίδα της Βραζιλίας. Και έκρινα πως ήταν καλή ιδέα να στείλω αυτό το δώρο στον δρώντα πρόεδρο της Δημοκρατίας Αουρελιάνο Τσάβες, για να επιλύσει τις αγωνίες της Πατρίδας: Εξοχότατε! Δημιουργείστε επειγόντως ένα εθνικό δίκτυο τηλεόρασης και βάλτε να χαμογελάσει, για τους Βραζιλιάνους από το Οϊαπόκε έως το Τσούι (στυμ: από το ακρότατο σημείο του Βορρά έως το ακρότατο σημείο του Νότου) μια κοπέλα μινέιρα, με κοκκινωπά μαλλιά και μάτια χρώματος «μη με λησμόνει», όπως στα χρονογραφήματα του παλιού καιρού, γιατί μόλις χαμογελάσει, η Βραζιλία θ' αρχίσει να χορεύει και να τραγουδάει, και θα δημιουργήσει σε όλους μας την αίσθηση ότι είμαστε αθεράπευτα και απόλυτα ευτυχισμένοι, όπως ονειρεύονταν οι χρονικογράφοι που ήταν αδέρφια των σαμπιάς, των κολιμπρίς και των καναρινιών».

Χρίστος Γούδης